

“Allà on no ha arribat el tripartit, hi ha d'arribar CiU quan governi”

Artur Mas i Gavarró (Barcelona, 1956) afirma que l'acord de finançament no compleix l'Estatut i s'estima més tenir les mans lliures per reclamar-lo si guanya les eleccions. El president de la federació de CiU parla del concert econòmic.

JORDI LLAJÀ

Té aspectes positius l'acord de finançament?

—Hi ha coses bones, coses incertes i coses negatives. Només faltaria, que no tingués cap cosa positiva. Aquest acord és simplement traduir l'Estatut aprovat. El gran esforç de negociació es va fer amb l'Estatut. Això hauria de ser simplement l'aplicació d'una llei en matèria de finançament. Ara s'ha vestit com una gran negociació, però només es tractava de complir una llei, una llei que és en vigor des del 15 d'agost del 2008: per tant, hi ha hagut un incompliment d'onze mesos. Però de coses bones, n'hi ha.

—Per exemple?

—La població s'actualitzarà cada any a partir d'ara. Això no ho recollia l'acord amb el PP del 2001. Ni ho reflectia estrictament l'Estatut. En canvi, això s'ha incorporat a l'acord i és bo perquè si l'evolució de la població va a l'alça, com ha passat aquests darrers anys a Catalunya, és lògic que et vagin reconeixent aquest augment de població any rere any. Una altra cosa bona, no de l'acord sinó de l'Estatut, és que la cistella d'imposts és més alta: ara és el 50% de l'IVA, el 50% de l'IRPF, el 58% dels impostos especials —benzines, alcohol, tabac, etc.— i el cent per cent de la resta, a excepció del de societats. Això és el pacte amb el PSOE, el pacte de la Moncloa, no el pacte del Majèstic.

—El que vau tancar amb Rodríguez Zapatero.

—El de CiU i Zapatero. Això hauria de ser bo perquè a Catalunya li hauria de donar molts més ingressos. Una altra cosa bona —tot i que no compleix l'Estatut— és que Catalunya s'aproparà més a la mitjana de finançament de totes les autonomies. Dit d'una altra manera, totes s'aproparan més a la mitjana.

—I les coses negatives?

—Hi ha un munt de coses que preveia l'Estatut —que és llei— i no es compleixen.

Per exemple, el principi d'ordinalitat no es complirà. El principi d'ordinalitat vol dir que si Catalunya ocupa el tercer lloc de l'estat en renda per capita, quan hagi pagat la solidaritat ha de continuar ocupant el tercer lloc. Això no es complirà. Segon incompliment: la bilateralitat, que quedava reforçada en l'Estatut. Aquest acord es beneirà abans al Consell de Política Econòmica i Financera, on hi ha totes les autonomies, abans que no a la Comissió Mixta Bilateral Estat-Generalitat. Això és el cafè per a tots, amb una mica més de sucre.

Tercera cosa que no es compleix: l'Estatut fixa un termini de cinc anys des de la seva entrada en vigor, termini que acaba l'agost del 2011, perquè el sistema de finançament estigui a ple rendiment. El Tripartit s'ho salta de motu proprio i no estarà el 2011, sinó, segons diuen, l'agost del 2012. Ens han hipotecat un any més, tot i saber que a finals del 2011 es pot exigir una revisió de la participació de Catalunya en la cistella d'impostos sense necessitat de tocar l'Estatut. Això ho preveu el mateix Estatut per no haver de fer novament el tràmit feixuc de fer un nou estatut.

—La xifra de diners que pertocaran a Catalunya el 2012 és estatutària?

—Tampoc no és la que ens pertoca. La cistella d'impostos que hem comentat —50% de l'IRPF, etcètera—, aplicada als pressupostos de la Generalitat del 2009 ens donava la xifra de 5.630 milions d'euros. A l'hora de la veritat diuen que el quart any ens donaran 3.800 milions d'euros. Això diuen. Una altra cosa absolutament negativa és que no es complirà el que diu l'Estatut que al cap dels dos anys d'entrar en vigor es constitueixi el Consorci Tributari Generalitat-Estat per començar a gestionar els impostos. Això s'ho han oblidat. Més encara: hi ha un pas enrere, perquè en comptes del Consorci hi haurà un fòrum a Madrid de totes les autonomies. Una altra vegada el cafè per a tothom.

—Dubteu també que el 2012 siguin 3.800 milions?

—És que hi ha també coses incertes. Les xifres només són futuribles. Excepte la del 2009, en què ja hi ha una xifra concreta, la resta són futuribles. A més, hi ha una revisió segons l'economia i els ingressos de l'estat. Per tant, si els ingressos no van bé, tot això dels 3.800

serà pura invenció. És totalment incert. L'altra incertesa és que si sumem tot el que cada autonomia calcula que ha de rebre, supera de molt la xifra total que ha dit la ministra Salgado. No hi ha cap garantia. Si el model no compleix les xifres ni el calendari, no es pot dir que sigui un acord que compleix el cent per cent de l'Estatut, com està dient el Tripartit.

—Malgrat tot, els agents socials, sindicats i patronals, i també cambres de comerç, donen el vist-i-plau a l'acord.

—Primer: tradicionalment, alguna patronal i alguna cambra de comerç sempre han donat suport als acords de finançament. Sempre. Segon: no tothom ha donat suport amb el mateix entusiasme. He sentit veus de patronals catalanes que diuen que s'ho han d'estudiar més bé, que no és gaire clar i que hi ha molts futuribles. Tercer: la nostra aspiració no és convèncer tal patronal o tal cambra de comerç. La nostra aspiració és convèncer la majoria del poble de Catalunya i aquests sí que els tindrem al costat. No tots, però sí la majoria. La sensació d'una certa presa de pèl, la sensació que no es

en xifres del 2006 o el 2007, serà menys perquè els pressupostos eren més baixos. Amb el 2009 com a base, sempre hem dit 5.600 milions. Aquesta xifra és la que sortiria si Catalunya pogués quedar-se el cent per cent dels impostos pactats a l'Estatut, que ha de ser l'aspiració. Com que el tripartit no ha arribat ni de lluny a aquesta xifra, nosaltres la defensem. No és que vulguem criticar el tripartit. CiU s'ha de comprometre a aconseguir tot allò que no ha aconseguit el tripartit. Allà on no ha arribat el tripartit, en el compliment de l'Estatut, hi arribarà CiU quan governi Catalunya. Al poble de Catalunya, i també a les cambres, a les patronals i als sindicats, els interessa que CiU no quedi lligada per un acord insuficient. Si quedem lligats de mans, quan governem Catalunya no podrem reclamar res. Per tant, quedem al marge i quan governem exigirem el compliment del cent per cent.

—Si CiU governa, l'objectiu és fer complir el cent per cent o, vist el desgast que provoca aquest procés, reivindicar novament el concert eco-

“Si algun dia Catalunya vol el concert hi ha d'haver una àmplia majoria que ho demani i ha de ser l'objectiu únic”

compleix i que tot és propaganda, s'hi va instal·lant. La majoria de catalans veuen clar que Zapatero no és de fiar. Si vas als fòrums d'internet o escoltes les enquestes de programes de ràdio o de televisió, moltíssima gent s'està pronunciant en contra de l'acord.

—Ha estat tan llarga la negociació que les xifres d'uns i altres han anat canviant. CiU no sempre ha defensat aquests 5.600 milions d'euros.

—CiU sempre ha dit el mateix. Fa un any i dos mesos, en Duran i jo vam venir al Parlament de Catalunya i vam fer una presentació on vam dir que, amb els percentatges tancats en l'Estatut per la cistella d'impostos, aplicats sobre el pressupost del 2009 —fet pel Tripartit—, la xifra era de 5.600 milions d'euros. Si ells diuen que els pressupostos de la Generalitat estan inflats, és problema seu, ja que són ells que els fan. Quan CiU ha donat una altra xifra és perquè ha canviat l'any de referència: si això ho calculem

nòmic o alguna altra fórmula?

—Nosaltres, en els darrers programes electorals, sempre hem dit que la nostra aspiració és que Catalunya administri els seus propis recursos i, per tant, volem un sistema assimilable —no té per què dir-se així— al concert econòmic. El concert és un sistema en què el país —en aquest cas, Euskadi o Navarra— administra els seus propis recursos. Aquesta és la nostra aspiració. Abans d'arribar aquí hem de ser conscients d'un fet: difícilment podrem plantejar una cosa semblant si no som capaços de fer respectar una llei aprovada, com és l'Estatut.

—Vista la complexitat de les negociacions sobre l'Estatut i el finançament en l'actual conjuntura política espanyola, quin paper hauria de jugar Catalunya en aquesta política espanyola per poder aconseguir una fita equiparable al concert econòmic?

—S'ho ha de plantejar com un objectiu únic i posar tota la força i tota l'ener-

Artur Mas: “Entenc que el Tripartit ha de gestionar el present estricte –i potser per això creuen que han de dir que sí a un acord insuficient–, però CiU ha de garantir el futur.”

gia per aconseguir aquest objectiu. Això, barrejat amb cinc o sis objectius més, no sortirà. Ha de ser l'objectiu únic en algun moment. No dic ara. Ara s'ha de fer complir l'Estatut. Dificilment podrem reclamar el concert si no som capaços de fer complir una llei orgànica aprovada pel poble de Catalunya com és l'Estatut. Si alguna discrepància, o fins i tot queixa, tinc dels dirigents d'Esquerra Republicana és precisament aquesta: van tot el dia proclamant el concert, però després no són capaços de defensar l'Estatut en matèria de finançament, tot i tenir la clau del Govern de la Generalitat. Si algun dia Catalunya vol el concert, hi ha d'haver una àmplia majoria que ho demani –cosa que en els últims trenta anys no hi ha hagut– i s'ha de posar com a objectiu únic, de manera que s'hi ha d'abocar tota la capacitat del país i tota l'acció política de les forces que ho vulguin. Segurament, això implicarà assumir una sèrie de riscos a Madrid a nivell de col·laboració amb aquell govern espanyol que estigui disposat a acceptar una fórmula de concert econòmic per Catalunya.

—Aquesta àmplia majoria que dieu que és necessària implica que els dos grans partits catalans han d'estar pel concert?

—Seria l'ideal, però temo molt que els socialistes no hi seran. Més encara: els socialistes han arribat a dir coses tan gruixudes com que “l'estatut s'ha d'aplicar al cent per cent –després no

ho han aconseguit, però això és el que deien–, perquè si no Catalunya podria decantar-se pel concert econòmic”, com si això fos el dimoni. Els socialistes ho plantegen així. A nosaltres no ens fa cap mena de por el concert. Jo el voldria tenir avui mateix. Però no ha estat possible.

—El finançament els ha fet intercanviar els papers amb altres partits? Oposant-se al finançament, CiU perd la centralitat en el context polític català?

—No, no. En els últims dos o tres anys hem estat votant en contra dels pressupostos del Govern Zapatero. No hem estat aliats del PSOE a Madrid. Ho vàrem ser de González en el seu moment i d'Aznar, després. Ara, no. I entenem que la centralitat –que sembla un concepte màgic– no és fixa, és mòbil. Per exemple, en la Llei d'Educació de Catalunya, el gran pacte va ser entre CiU i el PSC i es va trencar el govern, perquè Iniciativa va votar en contra del govern –cosa inusual que passa a Catalunya: com poden quedar-se al govern aquells que voten en contra del govern?–, però de la mateixa manera ens hem de poder desmarcar d'un acord insuficient en matèria de finançament. I repeteixo: no diem que no perquè sigui un acord del govern tripartit –en aquest cas també ens voldria signar la Llei d'educació o el Pacte per la Recerca–, no: diem que no perquè si CiU ha de governar Catalunya d'aquí a un any i

poc, nosaltres hem d'obtenir tot allò que el Tripartit no ha aconseguit en matèria de finançament. Seran més diners per als catalans i un model millor. Si ara acceptem aquest acord, no ho podrem fer. Aquest “no” és una inversió de futur. Però no una inversió per a CiU, sinó per a Catalunya. L'Estatut és llei i s'ha de complir. Jo entenc que el Tripartit ha de gestionar el present estricte –i potser per això creuen que han de dir que sí a un acord insuficient–, però CiU no ha de gestionar el present, sinó garantir el futur.

—Us espanta la imatge de quedar-se al costat del no, amb el PP?

—No. En política s'ha de ser una mica valent. I s'ha de dir que no i demostrar caràcter, encara que t'apedreguin. No em vaig espantar per l'acord amb Zapatero sobre l'Estatut i, en canvi, em van caure moltes crítiques. I no em vaig espantar a l'hora de fer el pacte amb en Maragall sobre l'Estatut, a Catalunya, i això que era donar un punt a Maragall, que era el nostre adversari. Però tampoc no m'espantaré quan diguem que no als pressupostos del govern Zapatero.

—Hi votareu en contra?

—És el més probable. Però és una decisió que formalment no hem pres. Encara no hem vist els pressupostos i, per tant, és una mica gratuït. Però, coneixent el senyor Zapatero, i sabent quin pa s'hi dona en aquell govern, és molt probable que votem que no.

—El resultat final d'aquesta negociació canvia les relacions entre els partits polítics catalans?

—No. Entre els membres del Tripartit català, no. Saura ha dit clarament que el cap de setmana han parlat del tercer tripartit.

—Blinda el Tripartit? Dificulta una majoria alternativa diferent de la majoria absoluta de CiU?

—És que nosaltres no governarem perquè algú del Tripartit ens vulgui ajudar. No ens enganyem. Si la gent està farta del Tripartit i va a votar, hi haurà majoria de CiU. Si hi ha una votació massiva pel canvi a Catalunya, governarem nosaltres. Ells sí que volen el tercer tripartit. En Saura, en Montilla, algun dirigent d'Esquerra... És la seva taula de salvació.

Àlex Milian / Enric Rimbau